

BEN MILLER

EGY KARÁCSONYI MANÓ NAPLÓJA

MÓRA

Megmentheti egyetlen manó a karácsonyt?

EGY
KARÁCSONYI
MANÓ
NAPLÓJA

BEN MILLER

EGY KARÁCSONYI MANÓ NAPLÓJA

Illusztrálta:
Daniela Jaglenka Terrazzini

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe: *Diary of a Christmas Elf*
First published in Great Britain in 2021 by Simon & Schuster UK Ltd.

Text copyright © Passion Projects Limited 2021
Illustrations copyright © Daniela Jaglenka Terrazzini
This book is copyright under the Berne Convention.

Fordította: Magyarai Andrea

Daniela Jaglenka Terrazzini rajzaival

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Magyarai Andrea, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

Stephnek

Október 21., kedd

Álmomban karácsonyi manó voltam.
Karácsony napja volt, és a Fagyos-dombon gyűltünk össze, Karácsony apó házában, ahol egy újabb sikeres évet ünnepeltünk.

A kandallót magyal, borostyán meg fagyöngy ke-retezte, és pattogott benne a tűz. A terem másik vé-

gében Karácsony apó foglalt helyet, két oldalán két legfőbb segítője: a jobbmanó meg a balmanó.

A terem közepén hosszú sorokban ott ültünk mi, a kipirult játékgyártó manók, és falatoztunk, viccelődtünk, nevetgeltünk.

Épp a második pulykacombot rágcsáltam, amikor Karácsony apó kanálával megkocogtatta a poharát, hogy figyelmet kérjen. Azonnal elhallgattunk.

– Drága manóim! – kezdte, miközben lecsúszott a székéről, hogy állva folytassa. Sajnos elég alacsony növésű, így csak a piros bársonykalapját láttuk az asztal lapja fölött.

– Hmmm – hümmögött elgondolkodva, mikor rájött, mi a helyzet.

Steinar, a jobbmanó, illetve Ola, a balmanó aztán segítettek neki székre állni. Karácsony apó zsebken-

Karácsony apó kanalával megkocogtatta a poharát, hogy figyelmet kérjen

dőjével megtörölte az arcát, majd kicsit összeszedte magát, és belekezdett a beszédbe.

– Egész évben fáradhatatlanul dolgoztatok, én pedig rendkívül hálás vagyok nektek. A világ minden gyereke nevében csak annyit mondhatok: köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Erre mind koccintottunk, és nagy kortyokban nyeltük a finom mézsört.

– Tudom ám, mire gondoltok! – folytatta Karácsony apó. – Hogy vajon ki lesz az? Idén kit választok magam mellé segítőknek?

Erre mindenki csacsogni kezdett.

– Nos hát...

A terem izgatott sutyorgással telt meg.

– Hogy ne húzzam tovább az időt...

Mindenki a fejét forgatta.

– Ebben az évben a karácsonyi manó szerepét nem más kapja, mint...

Egy távolabbi asztalnál az egyik manó izgalmában aprót sikított.

– Az egyetlen és pótolhatatlan...

Steinar, a jobbmanó türelmetlenül köszörülte a torkát.

– Tógi!

Hiszen ez ÉN vagyok! ÉN leszek a karácsonyi manó!

A teremben kitört a taps.

– Pattanj fel! – súgta oda anyu.

De úgy éreztem, hogy képtelen vagyok megállni a lábamon. Mintha a székhöz ragasztottak volna.

– Tógi, felkelni! Elkésél!

Kinyitottam a szemem. Nem Karácsony apó házá-

ban voltam, hanem a saját ágyamban, az aprócska szobában, amelyen a kistestvéreimmal osztoztam. Négyen voltak: Rózsi, Szirmi, Szilva és Tüsi. Anyu ébresztgetett a vállamat rázva.

– Apád és én dolgozni megyünk, neked kell a kicsiket iskolába vinni!

Ekkor jutott eszembe, ki is vagyok valójában: egy százhatvan éves, munkanélküli manó, aki még mindig a szüleivel lakik. Vagyis egy lúzer.

Ja, ha esetleg egy ember kezébe kerülne a naplóm (ki tudja), leírom: a manók tízszer olyan hosszú ideig élnek, mint az emberek. Úgyhogy a százhatvan év nekünk annyi, mint nektek a tizenhat.

Október 22., szerda

Kész katasztrófa. Szilva elvesztette Oszkárt. Csak akkor vettük észre, amikor már az iskola előtt álltunk.

Oszkár Szilva játék makija. A húgom Karácsony apótól kapta még picibaba korában, és mindenhol magával cipeli.

– Biztos elejtette valahol – jegyezte meg Rózszi.

– Igen, a hóban! – tette hozzá Szirmi.

– Mert úgy rohantunk! – folytatta Rózszi.

– Igen, mert megint elaludtál – szólalt meg Tüsi is, bár jobb lett volna, ha hallgat.

– Ne aggódj, Szilva! – nyugtatgattam a hűgomat.

– Zokni biztos megtalálja!

Zokni a kutyusunk, egy husky. Még kölyök, de elképesztően jó a szimata.

– Így görbülj meg? – szipogott a hűgom az ígéretemre várva.

– Így görbüljek meg – mutattam meg neki a begörbített ujjam. Márpedig ilyen ígérést egy manó sohasem szeg meg.

Legalábbis eddig még nem fordult elő.

Mert kerestem én mindenhol, de Oszkárt egyszerűen elnyelte a föld.

Zokni orra alá nyomtam Oszkár egyik kötött pulóverét, hogy elinduljon a szag után, de azt hiszem, nem igazán értette, mit akarok tőle.

Kész csódtömeg vagyok.

Mindössze annyi lenne a dolgom, hogy iskolába kísérem a testvérkéimet, meg hogy kitakarítsak, és segítsek a házi feladatok megírásában, aztán lefektessem őket. És még ennyit sem tudok megtenni.

Ami pedig az álmot illeti, amelyben én voltam a karácsonyi manó...

Hát azt jobb, ha elfelejtem.

Október 23., csütörtök

Oszkár még mindig nem került elő.
Tűvé tettem mindent, de egyszerűen felszívódott.

Karácsony még messze van, és Szilva születésnapja is nemrég volt. Sajnáltam szegényt, hogy ennyit kell várnia egy új Oszkárra, úgyhogy elhatároztam, hogy a kezembe veszem az irányítást.

Miután elkísértem a testvéreimet az iskolába, beugrottam a könyvtárba.

Mindössze egy könyvük van, amelyik a makikról szól. Szerencsére senki sem kölcsönözte ki, úgyhogy el tudtam hozni.

Most aztán zsong a fejem a sok tudástól! Kiderült, hogy Oszkár egy gyűrűsfarkú maki. Tudtátok, hogy gyűrűsfarkú makik kizárólag Madagaszkáron élnek? Ami egyébként egy sziget, és Afrika keleti partjánál található. A makik pofája fehér, a szemük és az orruk körül fekete foltok vannak, a testük pedig szürke, kivéve a hasuknál, ami fehér. Ja, és a farkukon körbe fekete-fehér csíkok futnak. Gondolom, innen kapták a gyűrűsfarkú elnevezést.

Legjobban a tamarinduszfák leveleit szeretik. Szívesen napoznak úgy, hogy a hátsó lábukra ül-

nek, felegyenesednek, és a mellső lábukat oldalra nyújtják. Ilyenkor úgy festenek, mintha jógáznának.

Sokat tudnék ám még mesélni!